

Sanctuarul, centrul mării controverselor

19 decembrie 2008

Gili Cârstea

Poporul lui Dumnezeu din această generație își epuizează energiile la periferia planului de mântuire, și rămâne insensibil la subiectul central, nucleul monumental al mării controverselor, scopul etern al lui Dumnezeu.

Exprimat în câteva cuvinte simple, scopul Său în planul de mântuire este să-Și recâștige Mireasa.

Înainte de rebeliunea lui Lucifer, Dumnezeu și ființele create erau împreună, într-o unitate biologică greu de înțeles chiar și pentru civilizația noastră super-tehnologizată. Orice ființă creată era un templu al Creatorului, iar prezența naturii divine locuind în ei îi lega la Marele Server, izvorul vieții veșnice. De la „serafimul luminos și sfânt până la om,” fiecare ființă era o unitate a două naturi perfect unite.

Dar unul dintre serafimii luminoși și sfinți a contestat această ordine, numind-o un sistem al sclaviei, și astfel a declanșat revolta care a stricat scopul lui Dumnezeu în creațiune.

Adam și Eva s-au alăturat și ei acestei rebeliuni împotriva scopului etern al lui Dumnezeu, alegând să se despartă de izvorul vieții, atrași de propunerea amețitoare că astfel vor evolua spre dumnezeire. Vrajmașul le spusese că natura divină locuind în ei este singura piedică în calea dezvoltării lor finale, ca fiii de Dumnezeu.

Vechiul Testament descrie biserica, în repetate rânduri, ca fiind logodnica și soția lui Dumnezeu, o soție adulteră, care L-a părăsit pentru ibovnicii ei lumești. Cu răbdare și dragoste, EL așteaptă ca ea să înțeleagă situația disperată în care se află, deoarece El nu o poate constrânge să se întoarcă. Dragostea nu poate fi câștigată prin forță sau autoritate. Singurele Lui argumente sunt dragostea jertfitoare și forța fenomenală a iertării:

„Voi face legământul Meu cu tine, și vei ști că Eu sunt Domnul, ca să-ți aduci aminte de trecut și să roșești, și să nu mai deschizi gura de rușine, când îți voi ierta tot ce ai făcut, zice Domnul Dumnezeu” (Eze 16:62-63).

„Atunci vă veți aduce aminte de purtarea voastră cea rea, și de faptele voastre, care nu erau bune; vă va fi scârbă de voi înșivă, din pricina nelegiuirilor și urâciunilor voastre” (Eze 36:31).

Prin simboluri și metafore, prin narațiuni și ritualuri, folosind un limbaj simplu și concepte problematice, adaptate capacității lor de înțelegere, Dumnezeu a încercat în fiecare generație să deschidă inima poporului Său către tainele profunde ale sanctuarului. Întoarcerea la Edenul pierdut depindea de dispoziția lor de a înțelege că părtășia de natură divină este singura cale spre viață veșnică, unicul mod prin care ființele create pot fi legate de izvorul vieții.

Acesta era scopul întregului sistem ceremonial. Clădit în jurul cortului întâlnirii, sistemul ritual trebuia să fie pentru Israel și pentru lume „o dovadă continuă” despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet, aceea de a fi un templu, o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul. Era chiar taina evlaviei, „ținută ascunsă timp de veacuri” de vrăjmașul lui Dumnezeu, astfel ca poporul Său să nu se poată bucura de vestea bună a eliberării din sclavia păcatului.

De la Geneza la Apocalipsa, de când haina de lumină a fost pierdută și până la Nunta Mielului, când haina va fi obținută din nou, marea controversă a avut un singur mare scop: Descoperirea sau ascunderea tainei evlaviei. Pe de o parte, Dumnezeu dorea cu înfocare să descopere lumii scopul Său etern; pe de altă parte, diavolul făcea orice efort posibil spre a ascunde, mistifica, deforma, amâna și combate Nunta Mielului, unirea dintre divin și uman. Taina evlaviei și taina fărădelegii se află într-un conflict mortal. Ele se exclud reciproc; în acest război nu există armistițiu.

Marea controversă continuă încă în zilele noastre. Ce anume o va face să se sfârșească odată, într-o bună zi? Ce fel de evenimente, fenomene, devastări sau cataclisme vor duce omenirea spre momentele profetice descrise de apostolul Ioan, căruia i s-a arătat împlinirea evenimentului glorios al Nunții Mielului? Ce fel de oameni vor trăi atunci, capabili să înțeleagă și să accepte ceea ce alții înaintea lor nu au reușit? Așteaptă Dumnezeu o biserică mai luminată, un popor mai dotat intelectual sau spiritual, și pe care nu l-a avut în generațiile trecute?

Singurul răspuns acceptabil pentru ieșirea din acest impas laodicean mortal este că o generație a poporului se va decide să ia în serios lumina monumentală acumulată de-a lungul secolelor la subiectul sanctuarului. Acești urmași ai lui Hristos, cei mai slabi dintre slabi, vor primi cu bucurie lumina nouă, o vor așeza în tiparul adevărului vechi, și astfel vor răspunde invitației la Nunta Mielului. Ei vor fi fascinați de forța adevărului despre sanctuar, ale cărui raze de lumină strălucesc în fiecare carte a Bibliei, în fiecare generație și perioadă a istoriei, dar cu o forță deosebită acum, când se apropie ziua vindecării „vânăților” fiicei poporului Său (Isa 30:26).

Chiar dacă Dumnezeu ar fi limitat revărsarea bogată de lumină nouă trimisă poporului Său la doar două citate, ar fi fost de ajuns pentru a declanșa apariția Miresei pregătite pentru Nunta Mielului. Mă refer la cele două pasaje despre nuntă și scopul lui Dumnezeu, pe care eu le consider monumentale, cele mai prețioase mărgăritare ale inspirației pentru o ultimă generație a poporului sfânt.

Primul:

„Nunta reprezintă unirea dintre divin și uman” (COL 307).

Al doilea:

Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Dumnezeu să locuiască în el prin prezența Sa, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume.

„Scopul lui Dumnezeu a fost din veacuri veșnice ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care să locuiască Creatorul. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Întunecată și mânjită de rele, inima omului a încetat să mai descopere slava Celui Sfânt. Dar prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, scopul cerului este realizat din nou. Dumnezeu locuiește în corp omenesc, iar prin harul salvator inima devine din nou templul Său.

„Dumnezeu voia ca templul din Ierusalim să fie o dovadă continuă despre soarta aleasă, pusă în fața fiecărui suflet. Dar iudeii nu au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Duhului lui Dumnezeu. Curțile templului din Ierusalim, pline de zgomot și de urâta negustorie, reprezentau prea bine templul inimii, mânjit de prezența patimilor senzuale și de gândurile lor nesfinte.

„Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de murdăria păcatului, de dorințele pământești, de plăceri egoiste și de obiceiuri rele, care strică sufletul" (DA 161).

Profunzimea conceptelor descrise aici depășesc orice capodoperă pe care a produs-o vreodată mintea omenească. Aceste pasaje reprezintă cheia care dezleagă Taina Evlaviei.

Generația care va lua în serios informația prețioasă ascunsă aici, va fi făcută Mireasa lui Hristos. Nunta va avea loc, taina lui Dumnezeu se va sfârși, iar marea controversă va fi încheiată cu un verdict în favoarea lui Dumnezeu.

Se va demonstra, odată pentru totdeauna, că scopul lui Dumnezeu de a locui în ființele create nu este un sistem al sclaviei, ci singura modalitate prin care cetățenii universului pot trăi în neprihănire, libertate, pace și siguranță.

Sanctuarul se află în centrul mării controversate, și se va dovedi curând că informațiile oferite bisericii rămășiței au fost determinante în descoperirea și încheierea tainei lui Dumnezeu.
